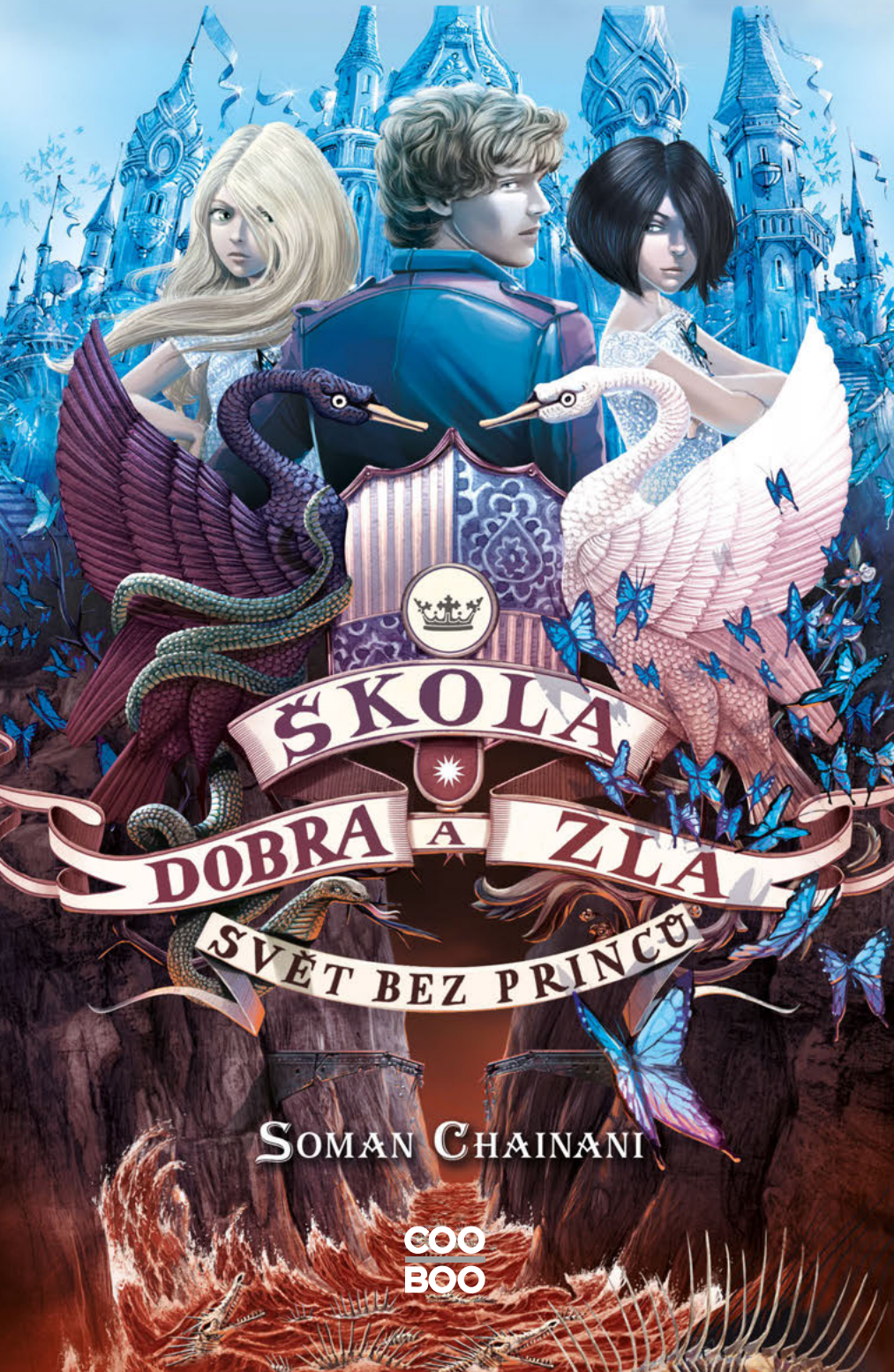

ŠKOLA
DOBRA A ZLA
SVĚT BEZ PRINCŮ

SOMAN CHAINANI

COO
BOO

Škola dobra a zla – Svět bez princů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Soman Chainani
Škola dobra a zla – Svět bez princů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

SOMAN CHAINANI

Ilustroval
IACOPO BRUNO

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Farnesi

Text copyright © 2014 by Soman Chainani

Illustration copyright © 2014 by Iacopo Bruno

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Translation © Magdaléna Farnesi, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-267-4120-6

ISBN e-knihy 978-80-267-4123-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Marii Gonzales

STOJÍ SI DVĚ VĚŽE KDESI
TAM, KDE NEJHLUBŠÍ JSOU LESY.
JEDNA SLOUŽÍ TEMNÉ SÍLE,
DRUHÁ DUŠI UŠLECHTILÉ.
JEDNOU TAM A NIKDY VEN,
POHÁDKA JE TVÝM OSUDEM.

ČÁST PRVNÍ

Sofiino přání

Člověk se cítí dost dlouho nespít poté, co se ho jednou snažila zabít nejlepší kamarádka. Ale když se Agáta podívala na svoji a Sofiinu zlatou sochu tyčící se uprostřed krope-
natého rynku, raději nervozitu rychle zahnala.

„Nevím, proč to musí být zrovna muzikál,“ rozkýchala se z karafiátů na růžových šatech.

„Opovaž se v tom kostýmu potit!“ štěkla Sofie na kluka, který zrovna zápasil se sádrovou psí hlavou, zatímco se k němu přivázané děvče pokoušelo udržet rovnováhu s maskou rozto-
milého hafana na obličejí. Potom Sofie chytila za límec dva kluky označené cedulkou RAVAN a CHAD-
DICK, kteří si chtěli vyměnit kos-
týmy: „A taky žádná výměna škol!“

„Ale já chci být Navěk!“
popotáhl RAVAN v černém
vytahaném hábitu.

„Ta paruka hrozně kouše,“
kníkala BEATRIX a nešťastně se
šrábala pod umělými blondá-
tými kadeřemi.

„Máma mě takhle nepozná,“ skučel kluk ve stříbrné masce ŠKOLNÍKA.

„A HLAVNĚ NELAMENTOVAT NAD ROZDĚLENÍM ROLÍ!“ vybuchla Sofie nakonec, přilepila nápis OTYLKA na kovářovu dceru a vtiskla jí do dlaní dva čokoládové nanuky. „Koukej, ať do příštího týdne přibereš deset kilo!“

„Říkalas, že chceš jen něco malého,“ povzdychla si Agáta při pohledu na kluka balancujícího na žebříku, který maloval pár známých zelených očí na obrovský poutač. „Vkusnou oslavu výročí.“

„Copak je každý kluk v téhle vesnici tenor?“ vypískla Sofie, když si kritickým pohledem očí z plakátu změřila gavaldonské chlapce. „*Někdo* z vás už přece mutovat *musel*! Nemáme tu ani jednoho kluka, který by se hodil na roli Tedrose, nejkrásnějšího a nejkouzelnějšího prince v celé –“

Když se otočila, naskytl se jí pohled na zrzavého Radleyho s křivými zuby v úzkých kalhotách, který si zrovna nafukoval hrudník. Sofii se zvedl žaludek a přilepila na něho cedulku HORT.

„Tohle nevypadá na skromnou oslavu,“ ozvala se Agáta hlasitěji, zatímco několik děvčat stahovalo plátěný potah z budky na prodej lístků, která byla polepená dvaceti neonovými obrazy Sofiina obličejů. „A už vůbec mi to nepříjde vkus–“

„*Světla!*“ houkla Sofie na dva kluky pověšené na laně. Ozval se výbuch tak ohlušující, že se Agátě zatočila hlava. Skrz prsty se odvážíla podívat na sametovou oponu za nimi posetou tisíci planoucími žárovkami, vyskládanými do nápisu:

KLETBY! Muzikál

Hlavní role, scénář, režie a produkce: Sofie

„Není to na finále moc usedlé?“ řekla Sofie a zatočila se v půlnočně modrých plesových šatech zdobených drobnými zlatými lístky s rubínovým náhrdelníkem na krku a korunkou z modrých orchidejí.

„Což mi připomíná – umíš zpívat dvojhlasně?“

Agáta se nafoukla jako dobře nasáté klíště. „Přeskočilo ti? Říkala jsi, že chceš vzdát hold uneseným dětem, ale zatím to vypadá na pouťovou burlesku! Neumím hrát a neumím zpívat a najednou si mám zkoušet kostým na nějakou připitomělou přehlídku krásy, ke které nemáš ani scé– Počkat! Co je TOHLE?“ Ukázala na nápis z rudých kamínků na Sofiině kostýmu.

Královna plesu

Sofie na ni zpod řas nevinně zamrkala: „Přece nečekáš, že náš příběh budu vyprávět tak, jak se stal, že ne?“

Agáta se zamračila.

„Ale Agáto, když se neoslavíme my samy, kdo to za nás udělá?“ vzdychla Sofie a přehlédla obrovský amfiteátr. „Jsme lamačky kleteb z Gavaldonu! Školníkobijkyně! Větší než sám život! Slavnější než legenda! A kde máme palác? A otroky? V den výročí našeho unesení z téhle odporné díry by nás měli zbožňovat a klanět se nám až k zemi. Ale místo toho se raději zaobírají tlustýma vdovama s mizerným vkusem!“

Její hlas zaburácel prázdným hledištěm. Otočila se, aby se setkala se zkoumavým pohledem své kamarádky.

„Starší mu to povolili, ne?“ řekla Agáta.

Sofie se zakabonila. Rychle se otočila a začala rozdávat noty hercům.

„Kdy to bude?“ zeptala se Agáta.

Sofie neodpověděla.

„Sofie? Kdy to bude?“

„Den po vystoupení,“ pípla Sofie, zatímco oprašovala girlandy na starém oltáři. „Ale to se změní, až uvidí přídavek.“

„Proč? Co je v přídavku?“

„Nedělej si starosti, Aguško. Smířila jsem se s tím.“

„Sofie. Co tam je?“

„Je dospělý a může si dělat, co chce.“

„A celé tohle divadlo se nebude odehrávat jen proto, abys překazila otcovu svatbu, že ne?“

Sofie se otočila. „Jak tě něco takového vůbec mohlo napadnout?“

Agáta si podmračeně změřila tlustou žebračku skrčenou pod závojem před oltářem s cedulkou HONORA.

Sofie podstrčila Agátě noty. „Na tvém místě bych se začala učit zpívat.“

Když se před devíti měsíci vrátily z lesa, strhl se kolem nich nevídaný humbuk. Celých dvě stě let unášel Školník gavaldonské děti do Školy dobra a zla, ale až teď, když bylo tolik dětí navždy ztraceno a tolik rodin zničeno, se objevila dvě děvčata, která si našla cestu domů. Lidé je chtěli objímat, líbat, dotýkat se jich a stavět jim sochy, jako by to byli bohové seslaní z nebe. Aby uspokojili lačný dav, rozhodli Starší, že uspořádají autogramiádu hned po nedělní bohoslužbě. Na Agátu se Sofií přišly pořád ty stejné otázky: „Mučili vás?“ „Je kletba určitě zlomená?“ „Viděly jste mého syna?“

Sofie se nabídla, že se pozornosti Gavaldonu vystaví sama, ale Agáta se překvapivě vždycky dostavila a denně dávala rozhovory městskému plátku, nechávala se Sofií šněrovat do šatů a patlat líčidly. Dokonce tiše trpěla i malé děti, které nemohla vystát.

„Totemy nakažlivých chorob,“ mumlala Sofie a ovívala se eukalyptovými kapesníčky, než podepsala další pohádkovou knihu. Všimla si, jak se Agáta usmívá na kluka, kterému podepisovala výtisk *Krále Artuše*.

„Odkdy máš ráda *děti*?“ zavrčela Sofie.

„Od té doby, co prosí, aby mohly jít za mámou, když jsou nemocné,“ odpověděla Agáta a odhalila od rtěnky zabarvené zuby ve veselém úsměvu. „Ještě nikdy neměla tolik pacientů.“

S přicházejícím létem ale pozornost opadla a dav obdivovatelů lehce prořídl. A v tu chvíli přišla Sofie s nápadem udělat plakát:

Agáta nevěřícně zírala na nápis na kostelních dveřích. „Polibek zdarma?“

„Polibek na knihy,“ upřesnila to Sofie za nadšeného špulení krvavě rudých rtů do kosmetického zrcátka.

„Takhle bych si to nevyložila,“ popotáhla si Agáta upnuté zelené šaty, které jí Sofie půjčila. Po návratu do Gavaldonu se ze Sofiina šatníku vytratila růžová, protože jí asi příliš připomínala časy, které strávila v podobě plešaté, bezzubé ježibaby.

„Hele, už nikoho nezajímáme,“ upravila si Agáta znovu ramínka, „a měly bychom začít žít jako všichni ostatní.“

„Možná bych tam tento týden měla jít jen já,“ odlepila na vteřinku Sofie oči od zrcadla, „aby necítili tvůj nedostatek nadšení.“

Jenže když se Sofie v neděli ukázala před kostelem, čekal na ni jen smradlavý Radley. Další týdny se všechno opakovalo, a to i přesto, že nabízela „intimní dárek ke každému podpisu“ a „večeři ve dvou“.

Když se léto překulilo v podzim, zmizely i obrázky unesených. Gavaldonské děti uklidily pohádkové knihy hluboko do skříní a pan Deauville pověsil na okno knihkupectví velikou ceduli s nápisem ZAVÍRÁME, protože mu z lesa nepřišly žádné

knihy, které by mohl prodat. Z Agáty a Sofie se staly pouhé pozůstatky zrušené kletby. Dokonce i Sofiin otec s ní přestal zacházet jako v rukavičkách. O Halloweenu oznámil své dceři, že dostal od Rady starších povolení oženit se s Honorou, a ani se nezeptal, zda mu požehná i Sofie.

Když Sofie běžela lezavým, nepříjemným deštěm domů ze zkoušky, zamračila se na svou – kdysi tak zářivou – sochu, celou kropenatou od ptačího trusu. Co se kvůli ní nasnažila! Týden na sebe plácala pleťové masky ze slimáčích vajec a okurkové šťávy, aby ji sochař vystihl takovou, jaká doopravdy je. A teď tu stojí a z její kamenné podobizny se staly záchodky pro holuby.

Otočila se na vlastní tvář zubící se z poutače a zaskřípala zuby. Muzikál jejímu otci už připomene, kdo je důležitější. Připomene to všem.

Čvachtala přes náměstí do uliček z drnových chýší a z komínů se k ní nesl závan kouře prozrazujících, co měla která rodina zrovna k večeři: u Viléma vepřový řízek s houbovou omáčkou, u Belly hovězí krémovou polévku s bramborem, u Sabriiny čočka se špekem a nakládanými sladkými bramborami...

Všechno to, co její otec miloval a nikdy si nemohl dopřát.

Fajn. Jen ať si hladoví, jí je to jedno. Když přišla k vlastním dveřím, nasála vůni studené, prázdné kuchyně, jež otci dlouho připomínala, co ztratil.

Ale teď se kuchyň přece jen nezdála tak prázdná jako na první pohled. Sofie se znovu nadechla, a když jí v nose zašimrala vůně masa a mléka, rozběhla se bezděčně ke dveřím. Prudce je otevřela a...

Honora porcovala syrová vepřová žebírka. „Sofie,“ pozdravila udýchaně a otřela si buclaté ruce, „musela jsem zavřít u Bartlebyho a potřebovala bych pomoc –“

Sofie jako by ji neviděla. „Kde je táta?“

Honora si neobratně upravila rozčuchané vlasy celé špinavé od mouky. „Hmmm, asi bude s klukama stavět stan. Říkal, že by bylo fajn se najíst společně –“

„Stan?“ vyrazila Sofie k zadním dveřím. „Teď?“

Vyběhla na zahradu, kde Honořini dva synové stavěli konstrukci stanu a otec se usilovně snažil napnout bílou plachtu. Jakmile se mu to podařilo, odfoukl stan vítr a pohřbil ho i se dvěma chlapci pod bílou látkou. K Sofii se donesl jejich veselý smích. „Jako na zavolanou!“ vykoukl táta zpod celty. „Čtvrtý do party!“

„Proč stavíte ten stan?“ zeptala se Sofie ledově. „Svatba bude přece až příští týden.“

Štěpán se postavil a odkašlal si: „Bude už zítra.“

„Zítra?“ Sofie zbledla jako stěna. „Jako *tohle* zítra? To, co přijde po dnešku?“

„Honora říkála, že bychom se mohli vzít ještě před tvým vystoupením,“ pročísl si čerstvě vypěstovanou bradku. „Nechceme ti krást pozornost lidí.“

Sofie polkla. „Ale, jak můžete –“

„Nedělej si starosti. V kostele už jsme to oznámili a tady Kuba s Adamem nám postaví stan raz dva. Jaká byla zkouška?“ zeptal se a přitiskl k sobě mladšího, šestiletého Jakuba. „Kuba říkal, že ty světla jsou vidět až od nás ze zápraží.“

„Já je taky viděl!“ vykřikl osmiletý Adam a přitulil se ke Štěpánovu boku.

Ten oba políbil na temeno a zašeptal: „Kdo by to byl řekl, že jednou budu mít takové dva prince?“

Sofie sledovala otce a srdce se jí dralo až do krku.

„Tak nám řekni, o čem to tvoje vystoupení bude,“ vyzvídal otec.

Ale Sofii najednou vlastní muzikál vůbec nezajímal.

K večeři byla lákavá pečínka s dokonale uvařenou brokolicí, okurkovým salátem a bezlepkovým borůvkovým koláčem, ale Sofie si ničeho ani neuždívla. Seděla ztuhle namáčknutá u stolu s ostatními a za veselého cinkání příborů nenávistně zírala na Honoru.

„Jez,“ pobídl ji otec.

Honora usazená vedle něho si promnula lalok na krku a raději se Sofiině pohledu vyhnula. „Pokud jí to nechutná –“

„Uvažilas to, co má ráda,“ zapíchl Štěpán oči do dcery, „a tak to sní.“

Sofie se ale jídla nedotkla, ani když se řinkot vidliček a nožů přelil v tázavé ticho.

„Můžu si vzít její maso?“ ozval se Adam.

„Ty a moje máma jste byly kamarádky, nebo se pletu?“ oslovila Sofie Honoru.

Vdově zaskočil kousek masa. Štěpán se na dceru zamračil, ale ještě než stačil otevřít pusou k odpovědi, popadla ho Honora za zápěstí. Osušila si už beztak suché rty špinavým ubrouskem.

„Nejlepší kamarádky,“ odkašlala si s úsměvem a polkla. „Hodně dlouho.“

Sofie se narovнала. „Tak si říkám, proč se to pokazilo.“

Honořin úsměv se vytratil. Sklopila oči zpět do talíře, Sofiin pohled na ní zatím stále ulpíval.

Štěpánova vidlička cinkla o stůl. „Co taky někdy po škole pomoci Honoře v krámě?“

Sofie čekala, až se ozve Adam, ale pak pochopila, že se otec ptá jí.

„Já?“ zbledla. „A pomáhat... *jí*?“

„Bartleby se zmínil, že by moje paní potřebovala pomocníka,“ nedal se odbýt Štěpán.

Paní. Přesně tohle slovo Sofie slyšela. Ne zlodějka, ne poběhlice, ale *paní*.

„Až bude po svatbě a po muzikálu,“ dodal ještě, „koukej se začlenit do normálního života.“

Sofie se otočila na Honoru v očekávání, že bude stejně šokovaná jako ona sama, ale ta jen spokojeně srkala seschlými ústy okurkový salát.

„Tati, ty chceš, abych... abych...“ Sofii se málem vzpříčila slova v krku: „Abych stloukala *máslo*?“

„A trochu si posílila ručičky, které máš jak hůlčičky,“ utrousil otec s plnou pusou, zatímco si Jakub s Adamem porovnávali bicepsy.

„Ale já jsem slavná!“ vyjekla Sofie. „Mám fanoušky a *sochu*! Nemůžu pracovat! A už vůbec ne s ní!“

„Pak by sis ale měla začít hledat jiné bydlení,“ okousal Štěpán poslední zbytky masa z kosti. „Dokud jsi v téhle rodině, budeš na její chod přispívat. Jinak se kluci rádi nastěhují do tvého pokoje.“

Sofii překvapením spadla čelist.

„A teď *jez*,“ štkl tak ostře, že ho musela poslechnout.

Když se Agáta soukala do svých starých, pytlovitých šatů v hřbitovní černi, přestala Kmotříčka olizovat pstruží kosti a podezíravě se na ni podívala přes vlhkou místnost.

„Vidíš? Stará dobrá Agáta,“ zaklapla víko truhly se Sofiiným oblečením, dotáhla ji ke dveřím a klekla si, aby pohladila svou bezsrstou vrásčitou kočku. „Teď už zase můžeš být hodná.“

Kmotříčka zasyčela.

„To jsem jenom já,“ šeptala Agáta, „vůbec jsem se nezměnila.“ Ale kočka po ní zlostně sekla packou a odšourala se pryč.

Agáta si přejela přes nový škrábanec na ruce mezi všemi ostatními, které se ještě nestihly zahojit. Plácla sebou na postel a Kmotříčka se stočila do plesnivého rohu pokoje, co nejdál od ní.

Otočila se na posteli a objala polštář.

Jsem šťastná.

Poslouchala pleskání deště o slaměnou střechu a šumění vody črcící proudem rovnou do matčina černého kotle.

Domove, sladký domove.

Cink, cink, cink, odpověděl déšť.

Sofie a já.

Zadívala se na černou popraskanou stěnu. *Cink, cink, cink.*

Jako když zavadí meč o přezku pásku. *Cink, cink, cink.* Srdce se jí zběsile rozbušilo a krev začala vřít jako láva. Věděla, že už je to tu zas. *Cink, cink, cink.* Černá barva kotle se proměnila v čern jeho holínek. Sláma ze střechy v jeho zlaté vlasy. Modré nebe v jeho oči. A polštář v její náruči v opálené svaly a kůži.

„Pomoc, drahoušku!“ zatrylkoval hlas za oknem.

Agáta sebou cukla a pevně sevřela upocený polštář. Vyskočila z postele a otevřela dveře, za kterými stála její máma s obrovskými koši. Jeden z nich přetékal smrdutými kořínky a listy, zatímco přes okraj druhého visely mrtvolky pulců, švábů a ještěrek.

„Co to pro všechno na světě –“

„Konečně mě budeš moct naučit pár lektvarů od vás ze školy!“ zašvitořila Callis s vypoulenými očima a vrazila Agátě do ruky jeden z košů. „Dneska jsem neměla tolik nemocných, tak spolu něco můžeme svařit.“

„Říkala jsem ti, že kouzla už neumím,“ štěkla Agáta a zabouchla za nimi dveře. „Tady nám prsty nesvítí.“

„Proč mi nechceš říct, co se tam stalo?“ naléhala matka a zatím se probírala černou kupolí mastných vlasů. „Aspoň lektvar na bradavice bys mi mohla předvést.“

„Hele, nechala jsem to prostě za sebou.“

„Ještěrky jsou nejlepší čerstvé, zlato. Co s nima provedem?“

„Všechno jsem to zapomněla.“

„Zkazí se.“

„Dost!“

Matka se zarazila.

„Prosím,“ protáhla Agáta, „já se o škole nechci bavit.“

Callis jí jemně vzala koš z ruky. „V životě jsem se tolik neradovala, jako když jsi přišla zpátky, ale občas si říkám, čeho ses musela vzdát.“

Agáta zapíchla oči do černých škrpálů, zatímco matka od táhla koše do kuchyně. „Víš, jak nerada vyhazuju jídlo,“ povzdychla si Callis. „Snad to ještěrčí ragú naše střeva nějak snesou.“

Agáta krájela při světle louče cibuli a přitom poslouchala, jak si máma něco falešně brouká. Ostatně jako každý večer. Kdysi milovala tohle hřbitovní útočiště i jejich osamělé zvyky.

Položila nůž. „Mami, jak se pozná, žeš našla pravou lásku, která vydrží navěky?“

„Hmmm?“ zamumlala Callis a přihodila pár švábů do kotle.

„Teda, jak se to pozná v pohádkách?“ opravila se rychle Agáta.

„Tam se to tak prostě píše, drahoušku,“ kývla směrem k otevřené knize pod Agátinou postelí.

Agáta se podívala na poslední stránku, kde na obrázku líbá zlatovlasý princ svou černovlasou nevěstu u zakletého hradu...

KONEC.

„A když dva lidé do žádné knihy nahlédnout nemůžou?“ zadívala se na princeznu v princově náruči. „Jak vědí, že jsou šťastní?“

„Pokud se musí ptát, pak asi šťastní nejsou,“ odpověděla matka, zatímco vařečkou strčila pod hladinu švába, který se odmítal hned utopit.

Agáta nemohla odtrhnout od prince oči, a tak raději knihu rychle přibouchla a hodila do ohně pod kotel. „Už je na čase se jich zbavit, jako to udělali všichni ostatní.“

Vrátila se k cibuli a krájela ještě divočeji než předtím.

„Jsi v pořádku, zlato?“ zeptala se Callis, když uslyšela tiché posmrkávání.

Agáta si otřela oči. „Cibule.“

Děšť se utišil, ale hřbitovem, který osvětloval jen mihotavý plamen loučí nad bránou, dál skučel ledový podzimní vítr. Když přišla až ke hrobu, poklesla v kolenou a srdce se jí rozbušilo až v uších, jako by ji prosilo, aby nechodila blíž. Žlábkem páteře se jí koulely kapky potu. Klekla si do trávy a rozblácené hlíny a zavřela oči. Nikdy se nedívala. Nikdy.

Teď se ale zhluboka nadechla a otevřela oči. Na kameni před ní se vyjímal zvětralý motýl nad nápisem:

MILOVANÁ MANŽELKA
A MATKA

Vedle hrobu její mámy stály jako křídla dva menší náhrobky, zarostlé po dlouhých letech zapomnění. Bílou rukavicí obrala mech z praskliny v jednom z nich. Když otrhala poslední nános mechu, narazily prsty v umazaných rukavicích na pravidelné, uhlažené rýhy v kameni. Nějaká slova. Naklonila se blíž.

„Sofie?“

Když se otočila, uviděla Agátu v otrhaném kabátě a se svíčkou vratce přilepenou v misce.

„Máma tě viděla z okna.“

Agáta se sklonila vedle ní a položila svíčku před hroby. Sofie dlouho mlčela.

„Myslel si, že to byla její chyba,“ řekla nakonec, aniž by spustila oči z neoznačených náhrobků. „Dva kluci a oba se narodili mrtví. Jak by si to jinak mohl vysvětlit?“ Pozorovala, jak se ze tmy vynořuje modrý motýl a sedá si na matčin zvětralý kámen.

„Všichni doktoři tvrdili, že nemůže mít další děti, dokonce i tvoje máma.“ Sofie se odmlčela a smutně se usmála na modrého motýla. „Jednoho dne se to ale stalo. Bylo jí pořád špatně a nikdo nevěřil, že z toho něco bude, ale břicho jí rostlo a rostlo. Zázračné dítě, tak mu říkali Starší. Táta ho chtěl pojmenovat Filip.“

Sofie se otočila na Agátu: „Jenže holku pojmenovat Filip nemůžeš. Milovala mě, i když jsem ji hrozně oslabila. A i když se musela dívat, jak on odchází do domu její nejlepší přítelkyně a mizí vevnitř.“ Sofie už nemohla potlačit slzy. „Byla to její nejlepší kamarádka, Agáto. Jak mohl?“ Plakala hořce do zablácených rukavic.

Agáta sklopila hlavu a neřekla ani slovo.

„Dívala jsem se, jak umírá, Agátko, zlomená a podvedená.“ Sofie se odvrátila od hrobu a tváře jí jen hořely. „Teď bude mít všechno, co kdy chtěl.“

„Nemůžeš mu bránit,“ pohladila ji Agáta.

Sofie ucukla: „A to mu to má jen tak projít?“

„Máš snad na výběr?“

„Myslíš si, že ta svatba bude? Tak *sleduj*,“ prskla Sofie.

„Sofie –“

„To *on* by měl být mrtvej,“ syčela, až jí zrudnul obličej. „On i ta jeho princátka. Pak bych v tomhle vězení byla šťastná.“

Její tvář byla tak děsivá, že Agáta zůstala stát jako přimražená. Poprvé od doby, kdy se vrátily, jí Sofie připomněla hroživou čarodějnici, která v ní někde hluboko dřímala a čekala, až ji někdo vysvobodí.

Sofie si všimla strachu v Agátině pohledu. „P-p-p-promiň,“ vykoktala zahanbeně a odvrátila zrak. „J-já nevím, co se stalo.“ Čarodějnice byla pryč.

„Hrozně mi chybí, Agí,“ zašeptala roztřeseně. „Já vím, že máme svůj šťastný konec, ale stejně se mi stýská po mámě.“

Agáta zaváhala, ale potom se dotkla kamarádčina ramene. Sofie se jí vrhla kolem krku a hlasitě se rozvzlykala. „Kdybych ji tak mohla znovu vidět,“ plakala, „udělala bych pro to všechno. Všecičko.“

Na křivé věži dole pod kopcem odbilo deset, ale mezi každým zazvoněním to bolestně zapraskalo. Dvě dívky v objetí sledovaly, jak shrbený stín pana Deauvilla vleče kárku s posledními knihami ze zavřeného knihkupectví. Každých pár kroků se zastavil, jako by bojoval s nákladem zapomenutých pohádek, až zmizel za rohem a praskání ustalo.

„Já prostě nechci skončit jako ona, sama a... zapomenutá,“ zalapala Sofie po dechu.

Otočila se na Agátu a pokusila se usmát. „Ale máma neměla kamarádku, jako jsi ty, že ne? Ty ses vzdala prince, jen abychom mohly být spolu. Když si uvědomím, že někoho umím udělat tak šťastným...“ Oči se jí naplnily slzami. „Nezasloužím si tě, Agáto. Opravdu ne. Hlavně ne potom, co jsem provedla.“

Agáta mlčela.

„Někdo dobrý by tu svatbu asi překazil nechtěl, že?“ stiskla Sofie něžně Agátu. „Někdo tak dobrý jako ty.“

„Je pozdě,“ řekla nakonec Agáta a vstala. Napráhla k Sofii ruku.

Ta ji unaveně stiskla. „A já si musím přichystat šaty na svatbu.“

Agáta se přinutila k úsměvu. „Vidíš? Přece jen jsi dobrá.“

„Minimálně můžu vypadat líp než nevěsta,“ hlesla Sofie a spěchala napřed.

Agáta si odfrkla a vzala louč ze stojanu u brány. „Počkej, doprovodím tě.“

„Jak laskavé,“ prskla Sofie, aniž by se zastavila, „aspoň budu moct ještě chvíli číchat tu cibulovou polívku, cos měla k večeři.“

„Cibulovou a ještěrcí, abych byla přesná.“

„Vůbec nechápu, jak se my dvě můžem kamarádit.“

Bok po boku proklouzly dva stíny vrzavou bránou ven ze hřbitova a jenom louče osvětlovaly jejich kroky bujnou trávou. Když odklopýtaly dolů ze smaragdového kopce, prohnal se hřbitovem poryv větru a přikrmil plamen v zablácené misce se svíčkou. Oheň přerostl přes modrého motýla a ozářil rytinu na dvou neoznačených hrobech před sebou. Dvě labutě. Jedna bílá. A druhá černá.

S ohlušujícím zahučením se vzepjal vítr a plamen sfoukl.

I Agáta si něco přeje

Krev. Cítilo to krev.
Jíst.

Uslintaná, chrochtající Bestie se na všech čtyřech prodírala stromy za jejich pachem. Drápatá chodidla dusala o hlínu, rychleji, rychleji, trhala popínavé šlahouny a větve a klopýtala o kameny, až Bestie uslyšela jejich dech a uviděla červenou stopu. Jeden z nich byl zraněný.

Jíst.

Protáhla se dlouhým, temným dutým kmenem a po cestě olizovala cestičku z krve, kterou sytil jejich strach. Bestie nespěchala, protože neměli kam utéct, a brzy zaslechla jejich vyděšené skučení. Kousek po kousku se vynořovaly jejich měsícem osvětlené siluety polapené mezi koncem kmene a huským bodláčím. Starší z chlapců, zraněný a bledý, k sobě tiskl mladšího.

Bestie po nich chňapla a vyzvedla je do výšky. Potom se uvelebila v bodláčích a něžně je houpala v náručích, až přestali plakat, protože poznali, že

je dobrá. Brzy začali v její zarostlé náruči těžce oddychovat a choulit se blíž, objímat těsněji... až se tím tlakem zase probudili.

A uviděli Sofiin zkrvavený úsměv.

Sofie vyskočila z postele, vrazila do svíčky na nočním stolku a rozprskla levandulový vosk po zdech. Otočila se k zrcadlu a uviděla svou tvář – lysou, bezzubou a kropenatou od neštovic a bradavic.

„*Pomoc* –“ sípala a hrůzou zavřela oči.

Když je zase otevřela, nebylo po čarodějnici ani památky. Ze zrcadla na ni zírala jen vlastní krásná tvář.

V panice ještě jednou překontrolovala, jestli nemá na bělostné pleti bradavice, a otřela si z ní lepkavou vrstvu potu.

Jsem dobrá, ulevilo se jí, když žádnou nenašla.

Ale její tělo se nepřestalo třást a mysl se nezastavila. Pořád na ní ulpívala podoba Bestie, kterou zabila ve světě daleko odsud a jež ji nepřestala strašit ve snech. Když pomyslela na hněv, který ji zachvátil na hřbitově, a na Agátinu vyděšenou tvář...

Nikdy nebudeš dobrá, varoval ji Školník. Na svatbě se bude usmívat. Bude pracovat u Bartlebyho. Bude jíst maso, které jí vdova přichystá a kupovat hračky pro její syny. Bude tady šťastná stejně jako Agáta.

Všechno, jen aby se zase nestala čarodějnici.

„*Jsem dobrá*,“ opakovala si do tmy.

Školník se musel mýlit. Zachránila život Agátě a Agáta ho zachránila zase jí.

Byly spolu doma. Vyřešily hádanku. Viděly Školníka mrtvého. Pohádkovou knihu zavřenou.

Jasně dobrá, ujistila se Sofie a zabořila hlavu do polštáře.

Ale pachů krve jí stále ulpívala v puse.

Mlžnou a větrnou noc nahradilo oslepující ranní slunce tak teplé na chladný listopad, že věstilo den jako stvořený pro lásku. V Gavaldonu byla každá svatba veřejnou událostí, ale ten pátek zavřely všechno obchody a na náměstí nebylo ani živáčka, protože Štěpán se mezi sousedy těšil oblíbenosti a vážnosti. Pod

zahradním stanem za domem se bavila celá vesnice nad třesňovým punčem a švestkovým vínem, v rohu zatím brnkali na své nástroje tři houslisté, ještě unavení ze včerejšího pohřbu.

Agáta si nebyla jistá, jestli je vytaháný černý hábit ideální oblečení na svatbu, ale dokonale to vystihovalo její náladu. Vzbudila se v mizerné náladě a nemohla ani přijít na to proč. *Musím být šťastná kvůli Sofii*, říkala si a přitom klopýtala dolů z kopce, ale když došla až k Sofii na zahradu, její lehké podmaření se změnilo v opravdové chmury. Musí se z toho nějak dostat, aby z ní nebylo Sofii ještě hůř.

Něco růžového se mihlo davem a popadlo ji do naducaného volánkového náručí.

„Díky, že ses přišla podívat na náš velký den,“ cvrlikala Sofie.

Agáta se rozkašlala.

„Mám z nich takovou *radost*, ty ne?“ pokračovala Sofie a sušila si neexistující slzy. „Bude to tak úžasné mít novou mámu, dva bratry a práci v obchodě, kde budu stloukat,“ těžce polkla, „máslo.“

Agáta zírala na Sofii v jejích oblíbených šatech, které na sebe po návratu do Gavaldonu už nikdy nechtěla vzít. „Ty jsi zase... růžová?“

„Stejně jako moje milující dobré srdce,“ vydechla její přítelkyně a pohladila si copy s růžovou mašlí.

Agáta zamrkala. „Dali ti do punče muchomůrky?“

„Sofie!“

Obě dívky se otočily na Štěpána, který se společně s Adamem a Jakubem snažil narovnat pokroucené tulipánové girlandy nad oltářem před stanem. Kluci, kteří stáli na tykvích, aby tam dosáhli, ji pozdravili máváním.

„Jsou to miláčkové, že jo?“ usmála se Sofie. „Jsou prostě k sežrá–“

Agáta si všimla, jak se v očích její přítelkyně rozlézá démon strachu. Pak ale hned zmizel a zanechal po sobě jen temné kruhy pod spodními víčky. Jizvy po nočních můrách. Už je u Sofie jednou viděla.

„Sofie, to jsem já,“ zašeptala Agáta, „přede mnou nemusíš nic předstírat.“

Sofie kývla. „Já a ty, Aguško. To je všechno, co potřebuju, abych byla dobrá,“ řekla roztřeseným hlasem. Popadla kamarádka za ruku a podívala se jí hluboko do tmavých očí. „Pokud se nám podaří tu čarodějnici ve mně už nikdy nevzbudit. Všecko ostatní pak snesu.“ Popadla Agátu za ruku a otočila se k oltáři. „Už jdu, kluci!“ zavolala a s předstíraným úsměvem spěchala pomoci nové rodině.

Místo dojetí cítila Agáta jen další vlnu smutku. *Co se to se mnou děje?*

Připojila se k ní máma a donesla sklenici punče, kterou do sebe Agáta jedním pohybem obrátila. „Dala jsem ti tam pár svatojánských mušek, aby se ti rozsvítil ten kyselý výraz.“

Agáta vyprskla červenou tekutinou.

„Ale vážně, miláčku. Já vím, že svatby jsou odporné, ale snaž se nevypadat tak nepřátelsky.“ Její matka kývla směrem k Radě starších: „Už tak námi pohrdají, proto není třeba dávat jim důvod navíc.“

Agáta pohlédla na tři vrásčité muže s dlouhou bradkou v černých cylindrech a šedých kabátech po kolena, kteří se proplétali mezi židlemi a třásli si s každým rukou. Délka jejich vousů pravděpodobně odpovídala jejich věku, takže bradka Nejstaršího se mu kroutila dolů po hrudi jako potok.

„Proč musí každý sňatek odsouhlasit?“ zeptala se Agáta.

„Protože když začaly ty únosy, vinili z nich Starší ženy, jako jsem já,“ spustila matka, zatímco si vybírala lupy z černého vrabčího hnízda. „Když se člověk hned po škole nevdal, mysleli si o něm, že je čarodějnice, a tak Starší nutili do sňatku všechny svobodné.“ Kysele se usmála. „Ale ani jejich síla nedonutila žádného muže, aby si mě vzal.“

Agáta si vzpomněla, jak ani ji žádný kluk nechtěl pozvat na ples, až...

Její nálada se propadla ještě o kousek.

„Když únosy nepřestávaly, přestali Starší lidi do sňatků nutit

a začali je jenom povolovat. Ale na jejich příšerné dohazovačské schopnosti se nedá zapomenout,“ pokračovala matka s nehty v účesu, „a nejhůř to slíznul Štěpán.“

„Proč? Co se mu stalo?“

Callis spustila ruku, jako by zapomněla, že jí dcera posluhá. „Nic, zlato. Nic, na čem by ještě záleželo.“

„Ale ty jsi říkala –“ Agáta uslyšela své jméno a otočila se na Sofii, která na ni mávala ze židle v přední řadě.

„Agí, začínáme!“

Seděly bok po boku v první řadě hned vedle oltáře a Agáta čekala, kdy se Sofie přestane ovládat. Ale její kamarádce se úsměv nevytratil z tváře ani tehdy, když se Štěpán připojil ke knězi u oltáře, muzikanti začali hrát a Adam s Jakubem v bílých oblecích začali rozhazovat růžové lístky do uličky. Po měsících boje s otcem, boje o pozornost, boje s obyčejným životem... se Sofie změnila.

Ty a já, Aguško.

Všechno, co si Agáta kdy přála, bylo Sofii stačit. Chtěla jen, aby ji Sofie potřebovala tak jako ona ji. A teď se konečně svého šťastného konce dočkala. Ale šťastná se přesto necítila. Něco jí na téhle svatbě vadilo. Něco jí užíralo. Než se ale dobrala k tomu, co by to mohlo být, zpomalili hudebníci rytmus, všichni se postavili a Honora se začala kolébat uličkou. Agáta nespustila oči ze Sofie, jako by čekala, že se konečně prozradí, ale Sofie nehnula brvou, dokonce ani když její zrak spočinul na macešině vybouleném účesu, roztřeseném zadku a šatech umazaných od něčeho, co nejvíc připomínalo dortovou polevu.

„Milí přátelé a příbuzní,“ spustil kněz, „sešli jsme se tu, abychom stvrdili spojení dvou duší...“

Štěpán vzal Honoru za ruku a v Agátě se pohnula nová vlna neštěstí. Svěsila ramena a roztrásl se jí ret.

Když se na ni přes uličku podívala matka, raději se zase narovнала a nasadila hraný úsměv.

„V lásce štěstí přichází s upřímností a s oddaností tomu, koho *potřebujeme*,“ pokračoval kněz.

Agáta cítila, jak jí Sofie něžně tiskne ruku, jako by obě měly to, co potřebují, přímo před nosem.

„Ať žijete v lásce, která vás naplní, až navěky.“

Agátina dlaň se zpotila.

„Protože vy jste si takovou lásku vybrali jako konec vašeho příběhu.“

Z Agáty tekl pot potůčky, ale Sofie ji nepustila.

„A teď je tento konec váš na celou věčnost.“

Agátino srdce začalo splašeně bít a kůže jí zahořela.

„Pokud nikdo nemá námitky, bude toto spojení uzavřeno navždy –“

Agáta se prohnula, jak se jí žaludek sevřel v křeči.

„Prohlašuji vás –“

V tu chvíli si toho všimla.

„Za muže a –“

Prst jí hořel rozzářeným zlatem.

Vyděšeně vykřikla. Sofie se překvapeně otočila.

Něco mezi nimi prosvištělo tak rychle, že se obě instinktivně vrhly k zemi. Agáta se jen tak tak stihla překulit a uhnout dalšímu šípu, který jen o vous minul její krk. Děti plakaly, židle padaly, nohy dupaly a vystrašený dav se hnál do úkrytu před zlatými šípy, které pronikaly tenkou látkou stanu. Agáta se podívala na Sofii přesně v momentě, kdy prchající zástupy shodily stan. Teď už neviděly nic než stíny za plátnem. Agáta se bez dechu po čtyřech plazila přes rozbitý oltář, zarývala nehty do bláta a klopýtala přes pošlapané girlandy, zatímco všude kolem s pekelným svistem létaly šípy. Kdo to mohl mít na svědomí?

Kdo by chtěl překazit svat–

Agáta se zarazila. Její prst teď svítil jasněji než kdy dřív.

To snad ne.

Někde před sebou zaslechla dívčí křik. Dobře známý dívčí křik. Zpocená a roztřesená přelézala Agáta převržené židle, až se konečně dostala k okraji látky, zpoza kterého prosvítalo slunce. Čekala krveprolití, ale místo toho uviděla jen shromážděný dav tiše zírající na spršku šípů ze všech světových stran.

Šípy z lesa.

Agáta si poplašeně zakryla hlavu, ale potom pochopila, že šípy nemíří na ni ani na nikoho z vesnice. Ať už přilétaly z jakéhokoli směru, obrátily se v letu a zamířily k jednomu jedinému cíli.

„Uáááá!“ pobíhala Sofie kolem domu, uhýbala a odrážela hroty skleněným střevíčkem.

„Agáto! Agáto! Pomoc!“

Nebylo času nazbyt, protože jeden z šípů Sofii skoro urazil hlavu. Řítla se dolů z kopce, co jí nohy stačily, doprovázená rojem ostrých hrotů.

„Kdo by mě mohl chtít *zabít*?“ stěžovala si naříkavě mučedníkům z vitrážového skla a sochám svatých.

Agáta seděla vedle ní v prázdné lavici. Už dva týdny se Sofie schovávala v kostele, na jediném místě, kam na ni šípy nemohly. Znovu a znovu se snažila vyjít na denní světlo, ale jakmile udělala jediný krok ven, přilétly, jen to zasvištělo. A za nimi kopí, sekery, dýky a šípky. Třetí den bylo jasné, že není úniku. Ať už ji chtěl odpravit kdokoli, měl na to dost času a byl ochoten si počkat.

Nejdříve si s tím Sofie nedělala příliš hlavu. Lidé z vesnice jí nosili jídlo (a brali v potaz její „smrtnou alergii“ na pšenici, cukr, mléčné výrobky a červené maso), Agáta jí sháněla kořínky a bylinky na krémy a Štěpán se zapřísahal, že svatbu nedotáhne do konce, dokud jeho dcera nebude v pořádku doma. Když muži neúspěšně pročesali město v honu na vrahy, místní noviny ji označily za „statečnou princezničku“, protože na sebe vzala ještě jedno prokletí. Starší poručili, aby byla její socha znovu natřená zbrusu novou vrstvou barvy. Školáci se zase dovolávali autogramů, hymna vesnice byla přepsána na „Požehnaná buď naše Sofie“ a gavaldonští se střídali v hlídání vchodu do kostela. Dokonce se mluvilo i o uvedení stálého představení se Sofií v hlavní a jediné roli, jen co by nebezpečí pominulo.

„*La Reine Sophie*, výpravná tříhodinová oslava mých zásluh,“ natřásala se Sofie, zatímco si voněla ke květinám, které neustále proudily od obdivovatelů a lemovaly celou uličku. „Kabaretní číslo na rozproudění krve, cirkusové intermezzo se lvy a visutou hrazdou a jako velké finále sborový zpěv písně *Neplač pro mě, Gaualdone*. Ach, Agátko, vždycky jsem tak toužila zapadnout v téhle mrtvé, nudné dřě! A přitom to chtělo jen roli hodnou mé velikosti.“ Náhle se zatvářila ustarané: „Ty si nemyslíš, že by s těmi pokusy mě zabít přestali, že ne? Je to ta nejlepší věc, která mě kdy potkala!“

Ale potom se útoky začaly stupňovat.

První noc přiletěly z lesa zápalné láhve a za oběť jim padl dům Belly a její rodiny. Druhou noc se zpoza stromů vyvalila záplava vařícího oleje a smazala z povrchu zemského celou ulici. V doutnajících ruinách se objevoval pořád ten stejný vzkaz vypálený do země:

**VYDEJTE NÁM
SOFII**

Druhý den ráno, když se Starší vydali na rynek uklidnit vzbouřené vesničany, byl už Štěpán v kostele u Sofie. „Jen tak tě se Staršími můžeme ochránit,“ řekl jí s kladivem a visacími zámky v ruce.

Agáta se odmítla pohnout z místa, a tak ji zavřel taky.

„Myslela jsem, že náš příběh už skončil!“ vykřikla Sofie, když zaslechla skandování zběsilého davu: „Pošlete ji zpět! Pošlete ji zpět!“ Sklíceně se svezla zpět do lavice. „Proč ne tebe? Proč jsem za zloducha vždycky jenom já? A proč nakonec vždycky skončím někde zavřená?“

Agáta, usazená po jejím boku, se zadívala na mramorového

světce ve vlysu nad oltářem, který natahoval dlouhou paži po andělíčkoví, jako by ho chtěl následovat, ať už poletí kamkoli...

„Aguško?“

Agáta se probudila z transu. „Nepřátele si fakt umíš dělat skvěle.“

„Ale já se tak snažila být dobrá!“ protáhla Sofie. „Chtěla jsem být jako ty!“

Agátě se zase udělalo špatně z toho pocitu, jenž se jí už dlouho tlačil do srdce a který se tak usilovně pokoušela zahnat.

„Agí, udělej něco!“ popadla ji Sofie za loket. „Ty umíš vždycky všechno napravit!“

„Možná nejsem tak dobrá, jak si myslíš,“ odtáhla se Agáta s nervózním zamumláním a raději předstírala, že si leští škrpál. V tichu kostela na sobě ucítila Sofiin pohled.

„Agí?“

„No?“

„Proč ti svítil prst?“

Agáta ztuhla. „Cože?“

„Já to viděla,“ zašeptala Sofie, „na té svatbě.“

Agáta se na ni podívala: „To byl asi jen optický klam. Kouzla tady nefungují.“

„Jasně.“

Agáta se nadechla. Cítila, jak Sofiin mozek neúnavně pracuje.

„Ale učitelé nám nikdy prsty nezamkli, že ne?“ hlesla nakonec Sofie. „A kouzla následují city, tak nám to říkali.“

Agáta si poposedla. „No a?“

„Na svatbě ses netvářila zrovna nejveseleji. Určitě tě nic nerozrušilo tak, že by se ti vrátily kouzelné schopnosti?“

Agáta se jí podívala do očí a Sofie si v ní četla jako v knize.

„Já tě znám, Agáto.“

Agáta se chytila lavice.

„Já vím, proč jsi byla smutná.“

„Sofie! Já to tak nemyslela!“ vyhrkla Agáta.

„Byla jsi našťvaná na mého otce,“ pokračovala Sofie, „za všechno, co mi provedl.“

Agáta na ni nechápavě vytřeštila oči. Potom se trochu sebrala a kývla. „Ano. Jasně. Máš mě přečtenou.“

„Nejdřív jsem si myslela, žeš to kouzlo provedla ty, abys překazila svatbu. Ale to by teď nedávalo smysl, že ne?“ odrkla si Sofie. „To by totiž znamenalo, že bys ty šípy poslala *na mě*.“

Agáta se sípavě rozesmála a snažila se nenápadně vyhnout Sofiině pohledu.

„Jenom optický klam,“ vydechla Sofie, „přesně jak jsi říkala.“
Tiše seděly a poslouchaly skandování zvenku.

„Nedělej si s mým otcem hlavu. Už to s ním nějak zvládnou,“ ujistila ji Sofie. „Ta čarodějnice se nevrátí, Aguško. Ne, dokud jsme my dvě kamarádky.“

Její hlas byl čistší a upřímnější než kdy dřív. Agáta zvedla překvapeně oči.

„Jsem s tebou šťastná, Agáto,“ řekla Sofie, „jen mi dlouho trvalo, než jsem to pochopila.“

Agáta se jí snažila podívat do očí, ale viděla jen svatého nad oltářem, jak natahuje ruku jako princ nabízející rámě princezně.

„Uvidíš, že něco vymyslíme. Jako vždycky,“ zívla Sofie a přeťřela si rty růžovou rtěnkou, „ale nejdřív šlofíček pro krásu.“

Když se schoulila na lavici jako kočka, všimla si Agáta, že Sofie spí na svém oblíbeném polštáři s výšivkou blondaté princezny a prince v objetí pod nápisem: „Navěky.“ Ale Sofie podobu prince přešila. Teď měl tmavé vlasy, přízračné hmyzí oči a... černé šaty.

Agáta pozorovala, jak její nejlepší kamarádka upadá do spánku, který poprvé po mnoha týdnech nerušily noční můry.

A zatímco rozzlobené „Pošlete ji zpět! Pošlete ji zpět!“ zvenku sílilo, vpíjela se pohledem do Sofiina polštáře a známá nevolnost v ní rostla.

Podobně jí bylo, když uviděla prince v pohádkové knize u sebe doma. Stejně se cítila, když sledovala snoubence, jak si vyměňují prsteny, a jak tiskla Sofiinu ruku, prst jí zaplál ta-

jemstvím. Tajemstvím tak hrozným, tak neodpustitelným, že zničilo jejich pohádku.

Protože ve chvíli, kdy sledovala svatbu, kterou ona sama nikdy mít nebude, si přála něco, co by dřív pokládala za nemožné.

Toužila po jiném konci jejich příběhu.

Po konci po boku někoho jiného.

A potom začaly na Sofii pršet šípy v dešti, který neustal, ať Agáta svého přání litovala, jak chtěla.

Drobky

Tu noc přiletěl odněkud z lesa balvan a srovnal se zemí nejdřív Radleyho dům a potom i věž s hodinami, které naposledy bolestně zasténaly, zatímco křičící gavaldonští prchali z náměstí do všech stran. Brzy byly na třísky celé ulice. Rodiče k sobě ve studnách a příkopech pevně tiskli své děti a přitom přihlíželi, jak přes zářící měsíc přelétávají kameny jako meteority. Když o čtvrté ráno palba ustala, zbyla z městečka pouhá polovina. Roztřesení obyvatelé se zahleděli do dálky na osvětlený amfiteátr, jehož opona zářila nápisem: SOFII, NEBO ŽIVOT.

Zatímco Sofie všechno tohle poklidně prochrupala, Agáta musela zamčená v kostele naslouchat křiku a dusotu. Vydal

Sofii a nechat ji zemřít?

Nebo Sofii nedat a nechat zemřít celý Gavaldon? V krku ji zašimrala hanba. Nějak se jí podařilo znovu otevřít dveře mezi světy. Ale kdo se jimi snažil projít?

Kdo chtěl Sofii mrtvou?

Určitě musel existovat způsob,

